

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 185/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 3 T 50/2017 z 28. septembra 2018, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4 To 126/2018 zo 17. januára 2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 33/2019 z 28. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 14. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 46 ods. 1, 2 a 4 a čl. 47 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 50/2017 z 28. septembra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 To 126/2018 zo 17. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Tdo 33/2019 z 28. apríla 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ ústavnú sťažnosť doplnil podaniami doručenými ústavnému súdu 14. augusta 2020, 18. augusta 2020, 31. augusta 2020, 27. januára 2021, 23. februára 2021 a 25. februára 2021.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a), d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a súčasne mu bolo uložené ochranné protialkoholické a protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou v podstatnom namieta, že k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 46 ods. 1, 2 a 4 a čl. 47 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru došlo tým, že na hlavnom pojednávaní konanom v jeho trestnej veci na okresnom súde nebolo vykonané ďalšie dokazovanie, ktoré navrhoval. Sťažovateľ preto žiada, aby boli zabezpečené nové znalecké posudky, aby bola na hlavnom pojednávaní vykonaná konfrontácia sťažovateľa s poškodenou, aby bola vykonaná rekonštrukcia. Podľa názoru sťažovateľa ho vykonané dôkazy neusvedčujú zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, a preto okresný súd postupoval nezákonne, keď ho v zmysle zásady *in dubio pro reo* napadnutým rozsudkom neoslobodil, a toto pochybenie následne napadnutým uznesením nenapravil ani krajský súd.

V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľ tiež namieta, že napriek tomu, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 50/2017 rozhodol o zahladení jeho predchádzajúceho odsúdenia, okresný súd znova v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Nt 26/2018 rozhodol tak, že žiadosť o zahladenie odsúdenia zamietol, pričom sťažovateľ namieta, že o žiadosti o zahladenie predchádzajúceho odsúdenia sťažovateľa, ktorú okresný súd zamietol v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Nt 26/2018, nemal okresný súd vôbec konať, keďže ju jeho ustanovený obhajca podal „nad rámec svojich služieb“. Sťažovateľ preto žiada, aby konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 1 Nt 26/2018 bolo zastavené.

Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, v odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentujú akékoľvek dôvody, resp. odôvodnenie, v čom konkrétne by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie označených práv napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu spočívať.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie zákona a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec znovu prerokoval a rozhodol, a aby ústavný súd rozhodol o prepustení sťažovateľa na slobodu.

5. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie obhajcu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 46 ods. 1, 2 a 4 a čl. 47 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že aj keď ho vykonané dôkazy neusvedčujú zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, okresný súd ho napadnutým rozsudkom za ich spáchanie odsúdil a následne krajský súd napadnutým uznesením odmietol jeho odvolanie proti predmetnému rozsudku okresného súdu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

11. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému rozsudku okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému rozsudku okresného súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v častiach namietajúcich porušenie označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu, ústavný súd na úvod pre úplnosť konštatuje, že ústavná sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu bola podaná včas, keďže v zmysle § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde platí, že v prípade, ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

15. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom

alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

16. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Ústavný súd nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto v zásade ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov zasahovať (II. ÚS 472/2014). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy pritom nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

17. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v súvislosti s jeho námietkou, že na hlavnom pojednávaní nebolo vykonané dokazovanie navrhované sťažovateľom a zároveň vykonané dôkazy neusvedčujú sťažovateľa zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, a preto okresný súd postupoval nezákonne, keď ho v zmysle zásady *in dubio pro reo* napadnutým rozsudkom neoslobodil, a toto pochybenie následne napadnutým uznesením nenapravil ani krajský súd.

18. Pokiaľ ide o zistený skutkový stav krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že okresný súd náležite a správne ustálil skutkový stav veci, ktorý vyplýva z výpovedí sťažovateľa, svedkov, ako aj zo znaleckého dokazovania. Podľa názoru krajského súdu okresný súd konanie sťažovateľa priliehavo kvalifikoval ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1

písm. a), ods. 3 písm. a), d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, keďže sa vykonaným dokazovaním preukázalo, že sťažovateľ blízkej osobe spôsobil fyzické a psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, spôsobením rán a popálením rôzneho druhu, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, vyvolávaním strachu a toto správanie ohrozilo jej fyzické a psychické zdravie a takýmto konaním jej spôsobil ťažkú ujmu a takéhoto konania sa dopúšťal po dlhší čas.

19. Keďže krajský súd sa stotožnil so skutkovými závermi, ku ktorým dospel okresný súd, oboznámil sa ústavný súd aj s príslušnou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu podrobne približujúcou obsah výpovedí jednotlivých svedkov, ako aj znaleckých posudkov. Ústavný súd na tomto mieste už nepovažoval za potrebné opakovať celú argumentáciu napadnutého uznesenia okresného súdu, keďže táto je sťažovateľovi dobre známa.

20. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení so skutkovými závermi okresného súdu, s ktorými sa krajský súd identifikoval a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na ne poukázal), bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia krajského súdu ďalej analyzovať, pretože sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, konštatuje ústavný súd ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Vyhodnotenie dôkazov vykonané krajským súdom (v spojení s hodnotením dôkazov vykonaným okresným súdom, s ktorým sa krajský súd stotožnil) konvenuje zásade voľného hodnotenia dôkazov zakotvenej v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozhodnutí v spojení s obsahom rozsudku okresného súdu zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím ako súd odvolací poskytol dostatočnú ochranu základným právam sťažovateľa. Krajský súd vo svojom rozhodnutí riadne vysvetlil dôvody na zamietnutie odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Zamietnutie odvolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

21. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia označených základných práv, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím krajského súdu a obsahom práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

22. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie označených základných práv napadnutím uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

23. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd ako dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentujú konkrétne dôvody, resp. odôvodnenie toho, v čom konkrétne by malo podľa jeho názoru porušenie označených práv napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu spočívať.

24. Ústavnému prieskumu sťažovateľom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tak bráni argumentačná nedostatočnosť ústavnej sťažnosti, v ktorej absentujú elementárne indície (uviedenie ktorých si nevyžaduje kvalifikovaného právneho zástupcu) svedčiace o opodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť sťažovateľa teda v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

25. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia tejto časti ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

26. Ústavný súd z uvedených dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie jeho označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.4. K rozhodnutiam okresného súdu o nezahladení predchádzajúceho odsúdenia sťažovateľa a k rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania:

27. Aj keď sa petit ústavnej sťažnosti sťažovateľa (s. 8 a 9 ústavnej sťažnosti sťažovateľa) vyznačuje viacerými nedostatkami, je jednoznačný aspoň v tom smere, že je z neho nepochybný okruh súdnych rozhodnutí napádaných ústavnou sťažnosťou, ktorých zrušenia sa sťažovateľ ústavnou sťažnosťou domáha, a to rozsudok okresného súdu č. k. 3 T 50/2017 z 28. septembra 2018, uznesenie krajského súdu č. k. 4 To 126/2018 zo 17. januára 2019 a uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Tdo 33/2019 z 28. apríla 2020.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv.

28. Sťažovateľ v rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti o. i. namieta, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 1 Nt 26/2018 nemal okresný súd vôbec rozhodovať o žiadosti o zahľadanie predchádzajúceho odsúdenia sťažovateľa, keďže túto žiadosť sťažovateľov ustanovený obhajca podal „nad rámec svojich služieb“, pričom sťažovateľ v rámci odôvodnenia svojej ústavnej sťažnosti žiadal, aby konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 1 Nt 26/2018 bolo zastavené.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na viazanosť petitom nemohol v rámci konania o aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa preskúmať predmetné rozhodnutie okresného súdu o nezahladení predchádzajúceho odsúdenia sťažovateľa, pretože v aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa nie je sťažovateľom relevantne napádané – za relevantné doplnenie petitu ústavnej sťažnosti totiž nemožno považovať v odôvodnení ústavnej sťažnosti formulovanú žiadosť o zastavenie konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 1 Nt 26/2018.

V súvislosti s predmetným uznesením okresného súdu č. k. 1 Nt 26/2018 zo 6. júna 2018, ktorým okresný súd zamietol žiadosť o zahľadanie predchádzajúceho odsúdenia sťažovateľa, ústavný súd pre úplnosť uvádza, že sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol uznesením č. k. 3 Tos 106/2018 z 18. júla 2018 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. A teda aj v prípade, ak by sťažovateľ predmetné uznesenie okresného súdu zahrnul do petitu ústavnej sťažnosti, uvedené by odôvodňovalo odmietnutie takejto časti ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

29. Dňa 25. februára 2021 bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ku ktorému sťažovateľ priložil kópiu uznesenia okresného súdu č. k. 5 Nt 23/2020 z 11. decembra 2020 (ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na povolenie obnovy konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 3 T 50/2017), ako aj kópiu uznesenia krajského súdu č. k. 3 Tos 12/2021 z 10. februára 2021 (ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti predmetnému uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania). Sťažovateľ v podaní uviedol, že sudy nepostupovali v rámci zákona, keďže podľa jeho názoru uviedol viaceré závažné nové skutočnosti, ktoré by mohli zmeniť celé rozhodnutie, a preto sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby „*pri rozhodovaní sa zaoberal aj týmito uzneseniami*“.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na viazanosť petitom nemohol v rámci konania o aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa preskúmať predmetné rozhodnutia všeobecných súdov o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, pretože v aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa nie sú relevantne napádané. Za relevantné doplnenie petitu ústavnej sťažnosti totiž nemožno považovať v doplnení odôvodnenia ústavnej sťažnosti formulovanú žiadosť sťažovateľa, aby sa ústavný súd týmito rozhodnutiami „*zaoberal*“.

V súvislosti s uznesením okresného súdu č. k. 5 Nt 23/2020 z 11. decembra 2020 ústavný súd len pre úplnosť uvádza, že sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol uznesením č. k. 3 Tos 12/2021 z 10. februára 2021 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. A teda aj v prípade, ak by sťažovateľ predmetné uznesenie okresného súdu zahrnul do petitu ústavnej sťažnosti, uvedené by odôvodňovalo odmietnutie takejto časti ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Tos 12/2021 z 10. februára 2021 ústavný súd pre úplnosť uvádza, že sťažovateľ svoj nesúhlas s ním odôvodnil len všeobecne v podstate tým, že uviedol viaceré závažné nové skutočnosti, ktoré by mohli zmeniť celé rozhodnutie. Ústavnému prieskumu sťažovateľom napadnutého uznesenia krajského súdu tak bráni argumentačná nedostatočnosť ústavnej sťažnosti, v ktorej absentujú elementárne indície (uvedenie ktorých si nevyžaduje kvalifikovaného právneho zástupcu) svedčiace o opodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti. Z uvedeného vyplýva, že aj v prípade, ak by sťažovateľ predmetné uznesenie krajského súdu zahrnul do petitu ústavnej sťažnosti, nedostatočné odôvodnenie by bolo dôvodom odmietnutia takejto časti ústavnej sťažnosti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

30. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

31. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

32. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

33. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a z výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2021

Peter Molnár
predseda senátu